

Ο κινέζικος γάμος

Η Όλγα αφού αλλάξει αρκετά επαγγέλματα, εργάζεται τώρα το πρωί σε εργαστήριο παρασκευής κινέζικων φαγητών και το απόγευμα σε κινέζικο εστιατόριο, «το Αυγουσιτιάτικο φεγγάρι». Θα πάρει την απόφαση να παντρευτεί, παρά την επιθυμία της, κάποιον Κινέζο, ονόματι Α-Θην. Για τούτο και ως συγγραφέας της αυτοβιογραφίας της υιοθετεί το επίθετο Άλφα. Το κείμενο που ακολουθεί, είναι απόσπασμα από χειρόγραφο διακοσίων περίπου σελίδων και έχει διασκευαστεί για τις ανάγκες του Ανθολογίου.

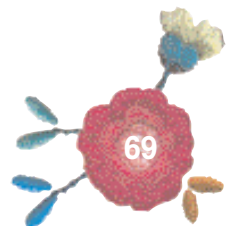

Με μάθανε και έκανα σπιτίσια φαγητά για εστιατόρια. Κάνανε χυλοπίτες, μακαρόνια φύλλο και ντιμ-σίμς* στο σπίτι τους. Οι Κινέζοι δεν εργάζονται σε εστιατόρια αλλά σε δικές τους δουλειές, μαζί με την οικογένειά τους. Έκανα δεκατέσσερις ώρες εργασίας και στις δυο δουλειές. Δεν ξέρανε Εγγλέζικα και μου μιλούσαν Κινέζικα. Καινούργιοι μετανάστες ήταν κι αυτοί στην Αυστραλία. Αυτοί δεν έχουν αλφάβητο αλλά συνδυασμούς, όπως π.χ. στόμα, βουνό* Μ. Την ημέρα δούλευα στο κινέζικο σπίτι και το βράδυ στο εστιατόριο και ήμουνα η μοναδική εργάτρια και στους δυο Κινέζους. Τους αγαπούσα και με αγαπούσαν. Ποτέ δεν μου φέρθηκαν σαν αφεντικά, αλλά σαν αδέρφια και προστάτες μου. Αισθανόμουν σαν στο σπίτι μου. Με το καλό τους φέροισιμο με υποχρέωναν να δουλεύω τίμια, με αγάπη, σαν να 'ταν δική μου η δουλειά.

Ποτέ δεν πήρα φαγητό από το σπίτι μου. Μου το πρόσφεραν αυτοί, τρώγαμε μαζί σαν οικογένεια. Την πρώτη φορά μου φέρανε ξύλα να φάω, ούτε κουτάλια, ούτε πιρούνια χρησιμοποιούνε. Τη σούπα τη ρουφάνε από το μπολ και ό,τι απομένει, το σπρώχνουν με τα ξύλα στο στόμα. Κάνουνε νόστιμα φαγητά και το ρύζι

* ντιμ σιμς: κεφτεδάκια, κινέζικη σπεσιαλιτέ.

* Εδώ η Όλγα είχε τα κινέζικα σύμβολα.

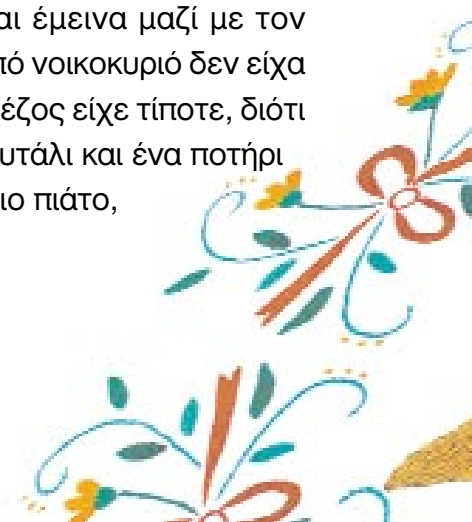
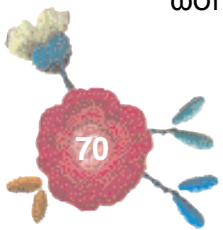

το τρώνε δυο φορές την ημέρα αντί για ψωμί.

Πάντα ήμουν καλή εργάτρια όπου και αν δούλεψα. Οι εργοδότες με εκτιμούσαν και με εμπιστευόταν, μου δίναν τα κλειδιά. Κοίταζα μόνο τη δουλειά μου. Ξεχρέωσα \$600 για το εισιτήριό μου για το καράβι που είχα έρθει από την Ελλάδα. Τον καιρό που ήρθα, οι νύφες εδώ ήταν περιζήτητες. Εμένα όμως η σκέψη μου ήταν μόνο στη δουλειά μου, δεν μου έμεινε καιρός να βγω να γνωριστώ. Με ποιον να έβγαίνα και πού ήξερα να πάω; Κοίταζα πώς να πάρω όλο και πιο πολλά χρήματα να στείλω στο χωριό, στην οικογένειά μου. Ο πόνος με έκανε να δουλεύω δυο δουλειές. Στο σχολείο του χωριού μου είχα στείλει πολλά πράγματα για τα παιδιά. Θυμόμουνά που όταν ήμουν παιδί, είχα στερηθεί πολλά και γέμιζα δάκρυα τα θρανία.

Τα αφεντικά μου, ο Πήτερ και η Γκρέι, είχανε έναν καλό τους φίλο που τους επισκεπτόταν τακτικά. Ήταν ανύπαντρος, περασμένος τα σαράντα χρόνια του. Ήταν Κινέζος, ο Α-Θην. Μου φέρνανε συζήτηση αν θέλω να γίνω γυναίκα του και ότι του αρέσω πολύ. Εγώ απέφευγα τη συζήτηση. Ο Α-Θην πάντα περνούσε από το εστιατόριο φέρνοντας γλυκά. Πίναμε όλοι μαζί καφέ, ακόμη μαγειρεύε ο ίδιος κάτι το καλύτερο για να μας ευχαριστήσει όλους. Ήταν πονόψυχος, φιλότιμος και φιλικός άνθρωπος, όσο για μένα δεν κατάφερναν τίποτα.

Όταν αργότερα βρέθηκα σε μεγάλη ανάγκη τα πράγματα άλλαξαν. Ο άνδρας της εξαδέλφης μου Ελισάβετ μου είπε ότι έπρεπε να βρω αλλού να μείνω. Ήθελε το δωμάτιο για την ξαδέλφη του Τασία που θα έφτανε σύντομα από την Ελλάδα. Έτσι λοιπόν την άλλη μέρα παραδόθηκε στα αφεντικά μου ότι δέχομαι να παντρευτώ τον Α-Θην και αντί να είμαι χαρούμενη, ήμουν πληγωμένη, με την ψυχή αναστατωμένη. Πήρα την απόφαση να γίνω γυναίκα του για να έχω δικό μου νοικοκυριό, να αποκτήσω παιδιά, για να έχω κι εγώ εδώ στα ξένα κάποιον να μ' αγαπά. Έφυγα με πίκρα, κρυφά από το σπίτι της εξαδέλφης μου Ελισάβετ και έμεινα μαζί με τον Κινέζο στο δωμάτιο που νοίκιαζε, ώσπου να παντρευτούμε. Από νοικοκυριό δεν είχα τίποτε, μόνο τα ρούχα μου και τα σκεπάσματά μου. Ούτε ο Κινέζος είχε τίποτε, διότι δούλευε σε ρεστοράν και έτρωγε έξω. Είχε ένα μπολ, ένα κουτάλι και ένα ποτήρι και για μια βδομάδα τρώγαμε το πρωινό μας και οι δυο στο ίδιο πιάτο, ώσπου βρήκα την ευκαιρία να αγοράσω τα αναγκαία.

Για την ημέρα του γάμου είχαμε διαφωνία με τον αρραβωνιαστικό μου. Αυτός ήθελε να παντρευτούμε Τρίτη, έτσι είναι έθιμο των Κινέζων για καλύτερη προκοπή. Εγώ ήθελα Σαββατοκύριακο. Επιτέλους κέρδισα και ο γάμος θα γινόταν το Σάββατο. Οι δικοί μου στην Ελλάδα δεν ξέρανε τίποτε για το γάμο. Ούτε ήθελα να μάθουνε μην τους στενοχωρήσω με τα τόσα προβλήματά μου. Κανονίσαμε για το νυφικό και τις φωτογραφίες με το στούντιο του Έλληνα Χιόνη. Θα γινόταν πολιτικός γάμος. Οι συγγενείς και οι φίλοι του Κινέζου δεν θα έρχονταν, διότι δεν κάναμε το γάμο την Τρίτη. Τι γλέντι να 'κανα; Δεν γνώριζα κόσμο, μόνο τις δυο οικογένειες των Κινέζων στους οποίους δούλευα μέρα νύχτα για τρία χρόνια. Θα ερχόταν οι ξαδέλφες μου και μερικοί μόνο φίλοι. Δυο μέρες πριν το γάμο μου όλο έκλαιγα. Μετάνιωσα και δεν ήθελα να φορέσω το νυφικό. Ημανούλα μου, που περίμενε να με καμαρώσει περισσότερο από όλους νυφούλα, δεν θα με έβλεπε. Αν και είχα δώσει προκαταβολή για το νοίκιασμα του νυφικού, τηλεφώνησα ότι δεν θα το πάρω, δεν είχα διάθεση, το μετάνιωσα. Τότε ο κύριος Χιόνης μου έδωσε θάρρος γιατί με λυπήθηκε. «Έλα μετά την τελετή να το φορέσεις να βγάλεις φωτογραφία. Κάποτε θα το μάθει η μάνα σου και θα χαρεί να της στείλεις φωτογραφία νύφη γιατί θα την περιμένει».

Έτσι κι έγινε. Προσπαθούσα αυτή την ημέρα να είμαι χαρούμενη για λίγο. Είχα φορέσει ένα κίτρινο μίνι ωραίο φόρεμα για την τελετή της παντρειάς και στη συνέχεια πήγαμε στο φωτογραφείο με το ταξί για να φορέσω το νυφικό. Κατόπιν πήγαμε σε ελληνική ταβέρνα. Για χορό και τραγούδια δεν υπήρχε ώρα για περισσότερη χαρά.

**Όλγα Καρναχωρίτη-Άλφα
(Αυστραλία)**

